

1893-2012

Gyülekezeti Hírmondó

2012. Karácsony

8. évf. 4. szám

***Hírmondónk minden olvasójának
Istentől gazdagon megáldott
karácsonyi ünnepeket kívánunk!***

Szeretettel hívom testvéreimet a karácsonyi ünnepkörünk alkalmaira, kívánva, hogy bárhonnan jönnék is semmi ne akadályozza őket, hogy Jézusig érkezzenek, majd Jézus vezetésével mehessenek életük útján tovább.

Takaró Tamás
esperes-lelkipásztor

Kedves Testvérek!

Ezen a karácsonyon vezessen, erősítsen és tanítson bennünket a Máté evangéliuma szerinti elbeszélése a betlehemi történetnek.

Különös folyamat zajlik le a Babilonból induló bölcsek életében. Egy csillag vezeti őket Jeruzsálemig. Ezek a bölcsek pogányok, tudósok, akik hisznek abban, amit a csillagokról tudnak, és a csillagok állásából megértik, hogy tőlük valahol messze egy nagy király született. Elindulnak. Így jutnak el a bizonyosság útján a csillag vezetésével a Szent Városba. Ott akadályok sora gátolja célirányos haladásukat. Mégis, akikben Isten elkezdi a jót, azokban el is végzi. Így hiába ütköznek bele Heródes tudatlanságába és felháborodásába, valamint szörnyű féltékenységébe, hiába akadályozná őket az írástudók teológiai műveltsége, amely azonban mozdulatlanságba hal, semmi nem akadályozza meg a napkeleti bölcseket, hogy eljussanak Betlehemig, Jézusig.

Miután hódolatuk kincseit kitárták, Betlehemből már nem a csillag, hanem az égi szó vezeti őket haza, más úton, ahogy jöttek.

Reményik Sándor: Karácsonykor

A szent estén majd eljövök ide.
Álmaim szekérébe fogatok
És szólok fantáziám táltosához:
Hipp-hopp, ott legyek, ahol akarok,
És álomhintón eljövök – ide.

Itt minden fehér lesz, – fehér, s halott.
Csak egy hang lesz a halott rengetegben:
A zúgó patakok.

És én fenyőtől fenyőhöz megyek
És minden fenyőt megsimogatok.

És megkérdem: virrasztotok még?
És megkérdem: hogy aludtatok?

És aztán feltűzöm a szívemet
A legmagasabb fenyő tetejére, -
S imába kezdek: Magány, Mi Anyánk...
Néked ajánlom égő szívemet...

Olyan lesz, mint egy karácsonyfaláng.

A gyülekezet életéből

Népmozgalmi adatok

Eltemettük:

Solymos Dezsőné, Kovács Gábor, Szabó Kálmán,
Laszk Lászlóné, Ágoston Ferenc, Mező Zoltánné,
Elekes Jenőné testvéreinket.

Megkereszteltük:

Juhász Áron, Tóth Gergő Ákos, Tóth Zsófi Dóra,
Varga Viola, Varga Tamás Levente testvéreinket.

Az elmúlt hónapok gyülekezeti programjai:

Október 7. Takaró Károly lelkipásztor úr
szolgálatát gyülekezetünkben.

Október 12-14. Ifjúsági csendes hétvége
Mátraházán.

Október 20-22. Kórustábor Cserépfalun.

Október 26. Éjszakai ifis túra.

Október 29-november 4. Reformációi előkészítő
a Klapka téri gyülekezetben.

Október 31. Takaró Tamás lelkipásztor úr és a
kórus szolgálata az előkészítőn.

November 4. Reformációi úrvacsorás isten-
tisztelet.

November 9. MTVA felvétele gyülekezetünk
ifjúságának életéről.

November 15-16. Takaró Tamás zsinati ülésen
vesz részt.

November 19-20. Takaró Tamásnak és
feleségének jószolgálati útja Beregszászba és
Máramarosszigetre.

November 26-30. Adventi előkészítő Takaró
Tamás szolgálatával.

November 30. Ágoston Ferenc presbiter
testvérünk temetése az erzsébeti temetőben.

November 30. Anima Soni lemezbemutató
koncert a Csili Művelődési Központban.

December 2. Sípos István máramarosszigeti
testvérgyülekezetünk esperesének szolgálata
gyülekezetünkben.

December 2. Balatonfőkajáron tesz missziói
testvérlátogatást gyülekezetünk küldöttsége.
Szolgál Takaró Tamás esperes úr és a
gyülekezeti énekkar.

December 3-7. Takaró Tamás adventi
előkészítőn való szolgálata a Karcagi
Református Egyházközségben.

December 4. Mező Zoltánné temetése a Kispesti
Öreg temetőben nt. Börzsönyi János és
Jánosné szolgálatával.

December 6. Kis ifi látogatása a soroksári
gyülekezetben Takaró Károly igeszolgálatán.

December 7. Nagy ifi látogatása a soroksári
gyülekezetben Takaró Károly igeszolgálatán.

December 9. Takaró Tamás nt. úr szolgálata
Pestlőrincen, Kiss László nt. úr 60.
születésnapja alkalmából.

December 9. Hantos Jenő nt. úr szolgálata
gyülekezetünkben.

December 9. Asszonykarácsony és szeretet-
vendégség.

December 9. Egyházmegyei kórustalálkozó.

December 9. Énekkarunk látogatása és
szolgálata a Fővárosi Önkormányzat Idősek
és Pszichiátriai Betegek Otthonában.

December 11. Fífa (fiatal felnőtt kör) karácsony
és szeretetvendégség.

December 16. Énekkarunk karácsonyi koncertje.

December 18. Férfi karácsony és szeretet-
vendégség.

December 21. Ifi karácsony és
szeretetvendégség.

December 21. A gyülekezeti kiskórus ötödik születésnapjának ünneplése.

December 22. Gyerekkarácsony és szeretetvendégség.

December 25. Karácsony I. napi istentisztelet és úrvacsoraosztás a kórus szolgálatával.

December 26. Karácsonyi II. napi istentisztelet és úrvacsoraosztás a kis kórus szolgálatával.

December 31. Évzáró, hálaadó Istentisztelet.

Emlékezünk

Nyolcvannyolc esztendősen korán hazatért **Mező Zoltánné** testvérünk az örök hazába. Benne Takaró Tamásné az édesanyját gyászolja. Búcsúztatása 2012. december 4-én volt a Kispesti Öreg temetőben, Börzsönyi János és felesége Erzsike szolgálatával a Zsoltárok könyve 103:1-4. alapján.

A vigasztalás ígéi a gyászoló családot és gyülekezet tagjait erősítették és reménységgel töltötték el Jézus Krisztus bűnbocsánata, mennyei helyet készítő szeretetért.

„Az igazak emléke áldott”

Presbitériumunk is gyászolt a közeles múltban. November 30-án temettük el **Ágoston Ferenc** presbitertársunk porsátorát, aki 62 esztendősen közöttünk. Csendes, szolgálatkész élete sok nehézségen át jutott el a gyülekezetbe, Isten házába, az élő Istenig. Hálásak vagyunk érte. A 139. Zsoltár 16-17. versei adtak reményt és vigaszt a gyászolóknak, melyekről gyülekeztünk lelkipásztora tett bizonyosságot igehirdetésében.

Ágoston Ferenc

Megemlékezés Belec Páter halálának tizedik évfordulóján egy baráttól

„Minden időben szeret, a ki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére.” (Péld. 17:17.)

Nagyjából húsz éve ismertem meg Pétert, persze akkor még egyikünk sem gondolta, hogy ilyen kevés idő adatik nekünk. Egyrészt a különbözőségünk miatt kerültünk közelebb egymáshoz - hisz jó volt olyan emberekkel együtt lenni és beszélgetni, akik pont azokkal a tulajdonságokkal rendelkeznek, amelyeket magunkból hiányolunk - másrészt ott volt a „nagy közös” - az Ige szeretete és a testvéri közösség. Együtt jártunk IFI-re, együtt töltöttünk nyarakat, együtt fociztunk - amikor csak időnk engedte (néha akkor is, ha nem) és persze sokat beszélgettünk. Nemy mindennapi srác volt. Bizonyítja ezt számos lelki- és tárgyi emlék és az, hogy mind a mai napig szívmengető érzéssel tölt el visszamerengni a vele eltöltött időkre. Igen, mert megérte. Megérte szeretetet, energiát, időt fordítani a barátságára, „megérte”, vele lenni, mert ha adtál és kitartottál, ő is sokat adott - barátként, testvérként. Rossz volt, hogy elment, senkinek sem szabadna ilyen fiatalon. Töltsön el örök

reménnyel bennünket a bizonyosság, hogy viszontláthatjuk őt. Addig nekünk még küzdenünk kell. Neki már csak várnia.

Juhász Balázs

Belec Péter

Köszönetnyilvánítás

Hálásan köszönjük minden szolgál- és munkatársunknak: hitoktatóknak, idősek otthonába járó, kórházba, szociális otthonba látogató, idős egyháztagjainkat szállító testvérünknek szolgálataikat! Köszönjük a sokféle kétkezi munkában, gépelésben, szerkesztői,- számítógépes munkákban dolgozó testvéreinknek az egész esztendei fáradozásait!

Köszönjük azoknak, akik imában hordozták, és anyagilag támogatták egyházunkat, akik hangjukkal, zenéjükkel, kis köreink vezetésével és azok programjaiknak, szolgálataiknak szervezésével; szűkös szabadidejüket Isten országa építésére szánva szolgáltak hűségesen egész éven át.

Urunknak adunk hálát azért is, hogy gyülekezetünk áldozatos adakozása révén, kifizethettük az úrkúti ingatlanunk teljes vételárát! Mindenkinek köszönjük, aki ebben is segítségére volt az egyházunknak!

„Mindenben hálákat adjatok”!

(I. Thess. 5:18/a.)

Presbitériumunk nevében is:

Brandenburg Sándor
főgondnok

Takaró Tamás
lelkipásztor

Közzelvény

Kedves Testvérek!

Nagyon hálásak vagyunk Istennek ezért az esztendőért, amelyben elkészülhetett a Lélekhangok című albumunk, és hogy novemberben megtarthattuk ennek bemutató koncertjét a Csili Művelődési Központban. Nagy lépés ez zenekarunk életében.

Hálásan köszönjük az imáikat, a koncerteken való megtisztelő, minket erősítő jelenlétüket.

Soli Deo Gloria!

Anima Soni zenekar

A gyülekezet ifjúsága a Magyar Televízióban

2012. november 9-én járt egyházunkban az MTVA Vallási Műsorok szerkesztősége.

A gyülekezetünk lelkipásztorával, beosztott lelkészével, a mini ifi vezetőjével és több fiatalunkkal vettek fel interjút az egyházunkba járó fiatalok életéről, megtéréséről, szolgálataikról. Ezen túl az Anima Soni zenekar vezetőjével is készült interjú és néhány dal is rögzítésre került. December hónapban láhattuk vasárnaponként a rólunk készített nyolc perces riportfilmeket a Református Ifjúsági Műsorban.

Hálások vagyunk Istennek, hogy lehetőséget kaptunk ebben a formában is a bizonyágtételre. Alább egy fiatalunk vallomását olvashatjuk a felvétellel kapcsolatos benyomásairól, élményeiről.

MTVA interjú

Mikor Tamás megkérdezett több embert és köztük engem is, hogy vállalnám-e az interjúadást az MTVA Református Ifjúsági Műsor készítőivel, az első gondolatom rögtön a „nem” válasz volt. Pár napos gondolkodás után végül mégis úgy döntöttem, hogy elvállalom.

Az interjú igazából egy egyszerű beszélgetésből állt a felső gyülekezeti teremben. Az elején kicsit feszélyezve éreztem magam, mikor 3-4 ismeretlen emberrel szemben ültettek le, akik kamerával, fülhallgatóval és jegyzetfüzettel a kezükben figyeltek. Előre izgultam amiatt, hogy milyen kérdéseket tesznek majd fel nekem és tudok-e majd azonnal, értelmesen válaszolni. Amikor észrevettem az őszinte érdeklődést az arcukon, kezdtem megnyugodni és a végére sikerült feloldódnom.

Először egy bemutatkozást kértek tőlem, majd a gyülekezeti életéről, a megtérésről és az ifiről kellett beszélnem, végül megkérdezték, melyik történet/igerész a kedvencem a Bibliából. Miközben beszéltünk, oldódott a szorongásom és jó érzés volt elmondani a gondolataimat.

Örülök, hogy végül elvállaltam, hiszen ez által nekem és talán másoknak is növekedhetett, erősödhetett a hite.

Martsa Dóra

Az elkövetkezendő hónapok eseményei:

Január 1. Évnyitó, áldást kérő istentisztelet.

Január 21-27. Ökumenikus imahét a Klapka téri református egyházközségben.

Március 3. Bibliavasárnap.

Március 18-22. Bp. Déli Ref. Egyházmegye lelkészkonferenciája Mátraházán.

Március 24. Virágvasárnap.

Március 25-29. Nagyheti előkészítő.

Március 29. Nagypéntek, úrvacsorás istentiszteletek.

Március 31. Húsvét vasárnap, úrvacsorás istentisztelet.

Április 1. Húsvét második napi istentisztelet és úrvacsoraosztás.

A gyülekezet tagjai mesélik...

Kórustábor Cserépfalván

A már hagyománnyá vált kórustáborunk helyszíne idén október 20-22. között Cserépfalu volt. A kórus szinte teljes létszámban jelen volt, családjaiktól távol, erre szánva a hosszú hétvégéjét. Urunknak hála, gyönyörű, napos hétvégét tölthettünk el a csodálatos kis faluban, ahová kórusunk titkárát, Vályi-Nagy Katalin testvérünket rokoni szálak fűzik. A helyiek vendégszeretete érkezésünk pillanatától kezdve érezhető volt, gondoskodásuk körülölelte lelkünket. Takaros kis kertés házakban szállhattunk meg, friss pogácsával vártak bennünket. A falu számos érdekes látnivalóval gazdagított minket.

Érkezésünk után az 1500 férőhelyes, XVIII. század végén újjáépített református templomban Kósik István polgármester és nt. Szilágyi Zoltán

lelkipásztor mondott köszöntőt. Polgármester úr vezetésével egy kétórás falusétán vettünk részt, melynek során megtekinthettük Cserépfalu kulturális és természeti, valamint östörténeti nevezetességeit. Voltunk a Suba-lyukban, bepillantottunk a helyi fazekasműhelybe, megcsodáltuk a Bükki Nemzeti Parkhoz tartozó mészkőbarlang-lakásokat, felmentünk a Millenniumi kilátóhoz, majd a kitűnő akusztikájú Nótaarénához, melyet a kórus ki is próbált.

Naponta kétszer kétórás próbákat tartottunk, készülve az évadban előttünk álló szolgálatokra és a karácsonyi koncertre. Többek között a már korábban elkezdett W.A.Mozart Requiem-jének további tételeire is sor került.

A kórus Cserépfalun, a Millenniumi kilátó előtt

Vasárnap zenés áhítat keretén belül nt. Szilágyi Zoltán lelkipásztor úr szívhez szóló igehirdetése után a kórus egy kisebb koncertet adott a különlegesen jó akusztikájú, csodaszép templomban. A délután szabadprogrammal telt: ki a szomszédos Bogács termálfürdőjét élvezhette, ki a közeli Noszvajra utazott, és ízlelte meg a helyi gasztronómiai jellegzetességeket, néhányan a faluban maradtak kikapcsolódni. Este a cserépfalvi Kilátós Pince (a polgármester úr pincéje) biztosított számunkra borkóstolóval egybekötött meleg vacsorát. Ifj. Takaró Tamás köszöntötte Takaró Mihály karnagy urat, aki a társadalmi és közéletben betöltött munkájáért Pongrátz Gergely-díjban részesült. A fenséges vacsora hangulatát a kórus repertoárművekkel és magyar nótákkal emelte. Hétfő délután Takaró Mihály, a trianoni magyarság nemzedékének meghatározó személyiségéről, Wass Albert életéről, munkásságáról tartott lélegzetelállító,

nagyhatású előadást. A templom majdnem megtelt, hiszen a környező és távolabbi településekről is sok idősebb és fiatalabb testvér is ideutazott, hogy részt vehessen az előadáson, melynek végét a kórus a magyar Szózatral és Székely himnusszal zárta. Ezután a templomudvaron lévő '56-os emlékmű ünnepélyes megkoszorúzására is sor került.

Sok gyönyörű pillanat van egy ember életében, de amikor az Isten Szent Lelke járja át és rendíti meg az emberi lelket, annál kevés csodálatosabb dolgot ismerek. Cserépfalu ilyen volt. Isten áldja a sok gondoskodó kezet és szívet, életüket, akik befogadtak minket ezekre a napokra, az ige hirdetőit, Urunk alázatos szolgálait és az idén 35. éve szolgáló kórust és karnagyát, Takaró Mihályt! Ezúton is köszönjük gyülekezeti tagjaink áldozatos lelki és anyagi támogatását, amelyek nélkül nem jöhetett volna létre ez a kórustábor! Soli Deo Gloria!

Papp Angéla

Mátraházi ifjúsági csendes hétvége

Egy októberi hétvégén ismét összegyűlhattünk Isten kegyelméből gyülekezetünk ifjúságával, hogy Mátraházán eltöltsünk néhány napot csendességben. A református üdülőhöz érkezve szívet melengetően fogadott bennünket a bejárat fölötti idézet: „Jól tetted hogy eljöttél”. Hiszem, hogy nem véletlenül voltunk ott. Jó volt kicsit „kiszállni a mindennapok sebesen robogó vonatából”, és csendben megállni Isten előtt, átgondolva, hogy hol is tartunk valójában. Én is pörgő, felgyorsult világomból érkeztem - életemben először ilyen csendes hétvégére -, és mérhetetlen örömmel és hálával tapasztaltam, hogy Istennek van hatalma szólni hozzánk, függetlenül attól, honnan és milyen lelkiállapotban érkeztünk. Igazi lelki-testi feltöltődést élhattunk át ez alatt a néhány nap alatt. Minden reggel és este Isten igéjével töltekezhettünk, vasárnap pedig – csakúgy, mint itthon - istentiszteleten vettünk részt.

Alkalmainkon megtapasztalhattuk Isten szeretetét, szavainak erejét és kegyelmét. Hallhattunk József történetéről, az álmokról, az imádságról... Nehéz lenne szavakba önteni mindazt a kincset, amit Isten a szívünkre

helyezett. Jó volt látni, hogy Ő milyen csodálatosan munkálkodik ebben a közösségben.

A hétvége alatt többször nyílt alkalom beszélgetni kisebb közösségekben is, és meghatározó volt számomra, hogy Isten szeretete mennyire egyben tartott minket. Nem csak lelki épülésünkre szolgált a Mátraházán töltött hétvége, ugyanis a lélekemelő áhítatok mellett változatos szabadidős programok álltak rendelkezésünkre. Volt lehetőségünk kirándulni a csodálatos őszi színekbe öltözött erdőben, kipróbálni a szomszédos hotel fürdőjét; a kalandvagyók bobozhattak, és nem maradhatnak említés nélkül a felejthetetlen íjászkodások sem. Egy alkalommal közösen tettünk meg egy nagyobb túrát Mátrafüredre. Nagy élmény volt az erdőben, a forrásnál énekelni a 42. zsoltárunk sorait. „Mint a szép híves patakra a szarvas kívánczik, lelkem úgy óhajt Uramra és Hozzá fohászkodik...” Ezen a hétvégén sok minden íródott bele a szívembe, többek között az örök érvényű üzenet: „Azoknak pedig, akik istent szeretik, minden javukra van” (Róm. 8:28.) Isten iránti hálával emlékezem a csendes hétvégére, és azt hiszem, hogy mindannyian így érzünk, akik ott lehettünk, őszintén reménykedve abban, hogy még sok ilyen áldott feltöltődésben lehet majd részünk.

Vida Mónika Rúth

Mini ifi kirándulás

Idén ősszel Gulyás János presbiter testvérünk jóvoltából másodszorra vághattunk neki egy éjszakai kirándulásnak. A II. kerület és a hűvösvölgyi repülőtér közötti erdőfoltban tettünk egy körülbelül 2 órás kellemes sétát. Félúton egy kisebb kitérővel megcsodálhattuk az

éjszakai Budapest látványát egy magas szikla tetejéről. A meredek, csúszós ösvényen jó keresztyén testvérek módjára segítettek egymás lépéseit. Az eső és a sötétség ellenére sikerült mindannyiunknak épségben és jókedvűen visszaérni a túráról. Útközben természetesen nagyon sokat beszélgettünk, így sikerült távol tartanunk az éjszakai állatokat, és közösségünk is épülhetett.

Benedek Márti és Benedek Csilla

Lélekhangok

Gyülekezetünk zenekara, az Anima Soni 2012. november 30-án tartotta lemezbemutató koncertjét a Csili Művelődési Központban. A közönség soraiban helyet foglalt - a teljesség igénye nélkül - a XX. kerület polgármestere, a Károli Gáspár Református Egyetem rektora, testvérgyülekezetünk, Máramarossziget esperes lelkipásztora, egyházközségünk apraja-nagyja, valamint sokan, akikkel eddig nem találkoztunk templomunkban, de a hírverés és talán már a megjelent CD is eljutott hozzájuk.

Az esemény több volt, mint egy koncert; két óra erejéig szakrális helyé vált a művelődési ház. Valódi kulturális esemény volt, ahol Istent dicsőítették a felhangzó akkordok és énekhangok. Már a ráhangolódás is ezt tükrözte, hiszen a koncerten egybegyűltek nagy része a péntek esti adventi előkészítő alkalom meghallgatása után ment át a templomból a koncert helyszínére. A telt házas rendezvényen a már jól ismert dalok mellett új szerzemények bemutatására is sor került, úgymint a Készen állok, Állj! és az Egyszer volt hol nem volt című szerzemények.

Az elmúlt hónapban a Magyar Televízió felvételt készített egyházközségünk ifjúsági életéről és az Anima Soni zenekar munkájáról. A többrészes, Lélekhangok címmel vetített műsor egyikében gyülekezetünk beosztott lelkipásztora, aki egyben a zenekar egyik éneke is, úgy fogalmazott, hogy az Anima Soni missziói céllal alakult meg. A koncertet látva és a már a megjelent CD-t hallgatva az ember lelke kizökken a hétköznapi pörgéséből, nehézségeiből és lelki töltődést élhet át. A celebek világával, a különböző kereskedelmi csatornákon fellelhető zenei tehetségkutató

műsorok palettájával össze nem egyeztethető az Anima Soni lelkesége és munkássága. Már csak azért sem, mert ezek a fiatalok nem sztárnak készülnek, hanem munkájuk és tanulmányaik mellett az idejükből és energiájukból szentelnek időt arra, hogy ilyen formán is hirdessék az evangéliumot. Sok-sok munkával és fáradtsággal járó próba, gyakorlás és szervezés van egy-egy ilyen esemény előtt, amelyért cserébe nem kapnak egyebet, „csak” bizonyosságot a szívükbe, hogy **„Jól vagyon jó és hű szolgám...” (Mt 25,23).**

Hordozzuk imádságban a zenekar szolgálatát, a lemez vásárlásával pedig támogassuk a további munkálatokat, amely kitűnő ajándék is lehet egy-egy ismerősünknek, akikhez másképpen nem talál utat az evangélium. Befejezem azzal, amely a koncerten is elhangzott zárszóként: Soli Deo Gloria

Áldást és Békességet kívánva, Berkó Lajos

Az Anima Soni a Csili színpadán

Missziós szolgálat Balatonfőkajáron

Néha különös utakra visz bennünket az Isten. Amikor gyülekezetünk vezető lelkipásztorának Takaró Tamás esperes úrnak hívására igent mondott kórusunk még nem gondoltuk, hogy missziós szolgálatra kaptuk a hívást. Később derült csak ki, hogy egy olyan vidéki gyülekezetben szolgálhatott a kórus Takaró Mihály karnagy vezetésével, ahol csekély lélekszámú közösség él, mert az évek során egyre többen maradtak el. Lelkipásztorunk korábban már kétszer is szolgált a balatonfőkajári gyülekezetben. Ezen alkalomok során született meg benne a vágy, hogy misszióként tekintve az ügyet, ismét szolgálatot

vállaljon ebben a balatoni községben, ezúttal a gyülekezetünk kórusával és tagjaival együtt. Advent nagyon jó alkalmat kínált erre.

A Dunántúli Egyházkerület jóvoltából külön busszal kelhattunk útra vasárnap délután. Nagy örömünkre velünk tartott jónéhány gyülekezeti tag is, így körülbelül hatvanan érkeztünk meg. Vajda János nagytiszteletű úr várt és köszöntött bennünket, majd hozzá is fogtunk a be-éneküléshez. 17 órakor kezdődött az adventi zenés áhítat a nagyon szép, de roppant hideg templomban. Az alkalom kezdetén Vajda János nagytiszteletű úr köszöntött mindnyájunkat, majd lekipásztorunk nem mindennapi igehirdetését hallhatta a mintegy 120-150 fős közösség, amelyet a Szent Lélek hívott össze aznap estére. Nem kegyes túlzás ezt állítani. Az alkalom előzetes meghirdetésének köszönhetően nem csak a helyi gyülekezeti tagok, általános iskolás hittanosok jöttek el, hanem olyanok is, akik valaha jártak ebbe a közösségbe, de már régen elmaradoztak. Közeli helységekből is érkeztek hívek.

Isten Igéje a kegyelem és az ítélet szétválasztásáról szólt. „Te vagy-e az, aki eljövendő vala, vagy mást várjunk?” (Lk. 7:20.) Keresztelő János kérdését, amelyet Heródes börtönéből üzen ki Jézusnak, a kétség szüli, hiszen abban bizonyos, hogy Jézus az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit, de abban a tévhitben él, hogy a bíróként megjelenő Jézus ugyanaz lesz, akit ő most a két szemével lát. Nem számol azzal, hogy Jézus a kegyelmet és az ítélet szétválasztotta. Nem számol azzal, hogy most a kegyelem idejét éljük, amely Jézus keresztyén csúcsosodott ki, és nincs még itt az ítélet ideje, amely a történelem és az idők végén lesz. Jézus válasza: „Elmenvén mondjátok meg Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok: hogy a vakok szemeik világát veszik, a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak, a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangéliom prédikáltatik” (Lk. 7:22.).

Nagy örömhír volt hallani, hogy most még a kegyelem idejét éljük, még nem jött el az ítélet. Ma még nekünk is feladatunk van: lelkeket menteni.

Balatonfőkajáron, vagy Budapesten, vagy máshol. Kórusunk adventi koncertje is ezzel a missziós szándékkal hangozhatott el Isten

kegyelméből. Reménységgel vagyunk afelől, hogy Takaró Mihály karnagynak a műveket összekötő beszédei, az idén 35. születésnapját ünneplő kórus szolgálata, és az igehirdetés szállást vett a szívekbe. Házigazdánk, Vajda János lekipásztor úr meghatódva, könnyeivel küszködve köszönte meg a szolgálatot.

Az alkalom után igazán bensőséges szeretetvendégségben részesülhettünk a helyiek jóvoltából. Étellel, itallal roskadásig telt asztalok és vendégszerető szívek vártak bennünket. Nagyon hálásak voltunk. Olyannyira, hogy a kórus újra dalra fakadt és örömeénekülésbe kezdett. Így tudtuk megköszönni a meleg fogadtatást.

A kórus énekel

Késő estére, hóesésben értünk haza. Máshogyan is eltölthettük volna a vasárnap délutánunkat és esténket. Főleg most a karácsonyi időszakban van igazán sok dolga mindenkinek. Mégsem bántuk, hogy Balatonfőkajáron járhattunk Isten különös útján. Legyen övé a dicsőség mindenért!

Vályi-Nagy Katalin - kórustitkár

Kitekintő

Évfordulók december 15 - március 15.

1802. dec. 15. 210 éve

Kolozsváron megszületett Bolyai János matematikus.

1882. dec. 16. 130 éve

Kecskeméten megszületett Kodály Zoltán, a világhírű zenepedagógus, zeneszerző és népdalgyűjtő.

1872. 12. 22. 140 éve

A város vezetői elfogadták a döntést, miszerint Budapest főváros néven Pest, Buda és Óbuda egyesül.

1978. jan. 6. 35 éve

Az USA ünnepélyesen visszaadta Magyarországnak a Szent Koronát és a koronázási jelvényeket.

A Szent Korona

1908. jan. 08. 105 éve

Megszületett Wass Albert erdélyi magyar író és költő (Kard és kasza).

1878. jan. 12. 135 éve

Megszületett Molnár Ferenc író, drámaíró, újságíró (A Pál utcai fiúk).

1823. jan. 21. 190 éve

Megszületett Madách Imre költő, író, ügyvéd, politikus, Az ember tragédiája szerzője.

1823. jan. 22. 190 éve

Megszületett a Himnusz.

1458. jan. 24. 555 éve

I. (Corvin) Mátyást, Hunyadi János ifjabb fiát választották a magyarok királyává.

1818. jan. 30. 195 éve

Megszületett Görgey Artúr honvéd tábornok, aki Világosnál feltétel nélkül letette a fegyvert.

1853. febr. 10. 160 éve

Megkezdték a budai alagút építését, melynek gondolatát gróf Széchenyi István vetette fel.

1893. febr. 15. 120 éve

Puskás Tivadar találmányának köszönhetően Budapesten beindult a vezetékes rádió őse, a Telefonhírmondó-szolgálat.

1998. febr. 17. 15 éve

Meghalt Wass Albert erdélyi magyar író és költő (Üzenet haza).

1703. febr. 18. 310 éve

Meghalt Zrínyi Ilona grófnő, a munkácsi vár hős védője, II. Rákóczi Ferenc édesanyja.

1828. febr. 23. 185 éve

Meghalt Fazekas Mihály író, költő, botanikus, a Lúdas Matyi írója, a debreceni Fűvészkert tervezője.

1848. márc. 15. 165 éve

Győzött Pesten a forradalom. Március 15. jelképpé vált, nemzetünk szabadságszeretét, szabadság utáni vágyát fejezi ki.

Lajtha László zeneszerző, népzenekutató

A XX. század első felének Bartók Béla és Kodály Zoltán mellett legjelentősebb magyar zeneszerzője, népzenekutatója és zenepedagógus. A kép azonban ennél árnyaltabb, hiszen zongoraművész, karmester, egyházzenesész, zenei ismeretterjesztő, hangszertörténeti szakember is volt. Bár munkássága sok tekintetben rokon a nála egy évtizeddel idősebb Bartókéval és Kodályéval, legalább ugyanannyira különbözik is az övékétől. Máig tartó mellőzöttsége, valószínűleg éppen annak köszönhető, hogy egészen egyéni utat járt be. Lajtha János László 1892. június 30-án Budapesten született egy jómódú és művelt polgári család elsőszülött gyermekeként. Apja, Lajtha Pál, jól hegedült, sőt zenét is szerzett, anyja, Wiesel Ida Erdélyből származott, amatőrként énekelt és zongorázott. Édesanyja révén Lajtha Erdélyt érezte igazi hazájának. 15

évesen a Zeneakadémia zongoraelőkészítő osztályába került, később Kodály Zoltánnál és Herzfeld Viktornál tanult zeneszerzést. Mivel szülei ellenezték a zenei pályát, kívánságukra a zeneakadémiai diploma mellé (1913) állam- és jogtudományi (politikai) doktorátust is szerzett (1918). Mindeközben Lipcsében (1909) Bach munkásságában mélyedt el, Genfben pedig (1910-11) a Liszt-növendék Stavenhagennél folytatott tanulmányokat. Bartók biztatására töltött hosszabb időt Párizsban. A francia fővárosban szerzett tudás, az ott kapott művészi élmények egész életére meghatározóvá váltak. Bár Lajthát joggal tartják a Magyarországon élt szerzők közül a leginkább „franciásnak”, e megközelítés félrevezető lehet, hiszen a saját, meglehetősen egyéni útját járta, s a francia zene csak egyike volt az őt ért fontos hatásoknak. Mindemellett a gyökérszet egyik legvastagabb szála kétségtelenül a magyar népzene. A népzene kutatást diákkorában kezdte meg. Ragyogóan kezdődő pályáját kettétörte az I. világháború. 1914-ben, 22 évesen, hazaszeretettől, kötelességtudattól vezérelve önként vonult a frontra. Négy éves, tüzértisztként letöltött katonaságáért – melynek során kétszer megsebesült – többször is kitüntették. Az ifjú zeneszerző-tudós az I. világháború legelején ismerte meg a színinövendék Hollós Rózát, aki igen szépen játszott lanton. Házasságukat mindkét család ellenezte, így a háború után, 1919-ben titokban keltek egybe. Hollós Róza méltó szellemi társa volt férjének, több évtizedes özvegyisége alatt is mindent megtett férje elismertetéséért. Bartók Béla, aki egy ideig Lajtha zongoratanára, majd atyai jóbarátja és segítője volt, már 1920-ban ezt a sokatmondó nyilatkozatot adta róla egy angol zenetudósnak: *"Kodályon és Lajthán kívül nincs értékes zeneszerzőnk."* Két év múlva *„kiemelkedően tehetséges és vállalkozó szellemű komponistának"* nevezte. Nemzetközi hírneve szempontjából sokat számított, hogy egy dúsgazdag amerikai mecénáshölgy, Elisabeth Sprague-Coolidge alapítványa nemcsak jelentős összeggel díjazta 1929-ben alkotott *III. vonósnégyesét* (Op. 11), hanem számos amerikai és európai nagyvárosban is elősegítette a mű bemutatását. A két világháború közötti időszakban folytatódott és kiteljesedett a párizsi

művészvilággal való kapcsolata. Számos művét mutatták be nagy sikerrel, s Lajthát egyformán befogadta a muzsikuszakma és a publikum. Amikor 1932-ben megalakult a Triton, a céljával az új zene bemutatását kitűző nemzetközi társaság, a bemutatkozó koncert első száma a magyar Lajtha László Coolidge-díjas *III. vonósnégyese* (Op. 11, 1929) volt. Lajtha a kezdetektől egyformán kötődött az egyik oldalról a nyugathoz, a másik oldalról pedig a kelethez, vagyis Magyarországhoz, és különösen Erdélyhez. Rajongott a legújabb technikáért, az elsők között szorgalmazta, hogy a népzene annak hiteles környezetével, a hozzátartozó szokásvilággal, a táncokkal együtt hangosfilmre rögzítsék. Kivételes műveltségű, páratlanul széles látókörű muzsikusz volt. Lajtha a lehető leghamarabb megkezdte tudása továbbadását. Alig jött haza a frontról, 1919-ben már kinevezték a Nemzeti Zenede tanárává. Főként zeneszerzést és kamarazenét, rövidebb ideig zeneelméletet, metodikát, zeneirodalom ismeretét, vonósnégyes játékot tanított, bevezette a magyar népzene tanítását, továbbá foglalkozott az iskolai kórossal. Rendkívül sokoldalú, legendásan igényes, szigorú és következetes tanár volt. Tanítványai közé tartozott Ferencsik János, Tátrai Vilmos, Starker János, Kórodi András. Lajthát 1947 elején igazgatónak, a következő esztendő nyarán főigazgatónak nevezték ki a Zenede élére. 1949-ben állása megszűnt.

A Magyar Nemzeti Múzeumban 21 évesen kezdett dolgozni, először a hangszergyűjteményt gondozta, majd – Bartók utódként – a népzenei osztályt vezette. 1946-ban megbízták a Magyar Néprajzi Múzeum vezetésével és munkatervének kidolgozásával. 1935-től 1938-ig a Magyar Rádió szabadegyetemének zenei műsorait irányította, majd 1945-től másfél éven át a Rádió zeneigazgatója volt.

Sokféle elfoglaltsága mellett Lajtha rendszeres egyházi szolgálatot is teljesített. Presbiteri megbízatást töltött be, s 1926-tól 1944-ig vezette a Szabadság téri református templom énekkarát. A templom alagsorában lévő 450 fős díszteremben megrendezett koncerteket is a rá jellemző alapossággal, művészi meg nem alkuvással készítette elő, és nemcsak dirigált, hanem ismeretterjesztő előadásokat is tartott,

elemezte a műveket. A mélyen hívő művész szerint a hit „*az egyetlen, mindig megmaradó erő. Csalódhatunk mindenben, csak az emberségben és a Krisztusban nem csalódhatunk soha, ha megvan a hitünk. De ha elvesz e hit, reánk zuhan e zűrzavaros világ minden üressége.*”

Lajtha László családjával 1947-48-ban Londonban élt egy évig, addig soha nem tapasztalt anyagi biztonságban és kényelemben. Filmzeneírással szülő szerződése lejártakor Lajthát sokan féltették az addigra kommunista Magyarországra való visszatéréstől, ő azonban nem hagyta magát meggyőzni, a szíve hazahúzta. Itthon nem rejtette véka alá, hogy nem szimpatizál a kommunista hatalommal, de kiterjedt nyugati kapcsolatai miatt amúgy is gyanússá vált. Tizennégy éven át hiába kérvényezte, hogy utazhasson. Még akkor sem engedélyezték neki az utazást, amikor 1955-ben a Francia Akadémia (Institut de France – Académie des Beaux Arts) halhatatlanjai közé választották. Pedig Lajtha László előtt ilyen megtiszteltetés más magyar zeneszerzőt nem ért. Műveit itthon alig játszották, egzisztenciálisan ellehetetlenítették. Mindezen nem enyhített az 1951-ben, népzenei kutatómunkájáért kapott Kossuth-díj sem. Az ezzel járó pénzüsszeget szétszította a nálánál is szegényebbeknek és megalázottabbaknak. Nem hódolt be, elveit soha nem adta fel. A legnagyobb nélkülözésben is folytatta a komponálást, sorra születtek a szimfóniák, kamarazenei alkotások, egyházi kompozíciók. Tamási Áronnal közös alkotásukat (*A bújdosó lány*, 1953) sovíniszta, irredenta lázításnak minősítették és betiltották. Közben nyugaton rendszeresen felcsendültek művei, de Lajtha a sikerekről csak a nyugati barátok leveleiből és újságcikkekből értesülhetett. 1953-tól haláláig fiatal munkatársaival, Erdélyi Zsuzsannával és Tóth Margittal járta fáradhatatlanul a Dunántúl vidékét, s folytatta rendkívüli jelentőségű munkáját a vokális és instrumentális történeti népzene kutatásában, lejegyzésében és rendszerezésében. Élete végén vigaszt jelenthetett számára, hogy 1962-ben végre ismét Nyugatra utazhatott. Hét évvel azután, hogy a Francia Akadémia tagjává választották, végre elfoglalhatta székét, tudományos előadásokat tartott, vezényelt.

Szándéka szerint csak néhány hónapra utazott haza. Itthon ismét belevetette magát a népzenei gyűjtőmunkába, s a komponálást, a bemutatókat illetően is tele volt tervekkel, energiával, de 1963. február 16-án – néhány nappal azután, hogy hazatért utolsó gyűjtőútjáról – a második szívinfarktus hirtelen véget vetett életének.

Lajtha László nevét kerületünkben utca, és Alapfokú Művészetoktatási Intézmény őrzi.

Bolla Gábor

„Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged”
(János 17:3.)

Pesterzsébet, 2012. november 4.
Takaró Tamás, esperes

- ÚRVACSORA –
KÉTSÉGEK, TÉNYEK ÉS REMÉNYEK

Lectio: Márk 14; 12-26

„És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt vágják vala, mondának néki (tudniillik Jézusnak) az ő tanítványai: Hol akarod, hogy elmenvén megkészítsük, hogy megehed a húsvéti bárányt? Akkor elkülde kettőt az ő tanítványai

közül, és monda nékik: Menjetek el a városba, és egy ember jó előtökbe, a ki egy korsó vizet visz; kövessétek őt, És a hová bemegy, mondjátok a házi gazdának: A Mester kérdi: hol van az a szállás, a hol megeszem az én tanítványaimmal a húsvéti bárányt? És ő mutat néktek egy nagy vacsoráló házat berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk.

Elmenének azért az ő tanítványai, és jutának a városba, és úgy találák, a mint nékik megmondotta, és elkészíték a húsvéti bárányt.

Mikor pedig este lőn, oda méne a tizenkettővel. És a mikor leülnek és esznek vala monda Jézus: Bizony mondom néktek, egy közületek elárul engem, a ki velem eszik.

Ők pedig kezdének szomorkodni és néki egyenként mondani: Csak nem én? A másik is: Csak nem én?

Ő pedig felelvén, monda nékik: Egy a tizenkettő közül, a ki velem együtt márt a tálba. Az embernek Fia jöllehet elmegy, a mint meg van írva felőle; de jaj annak az embernek, a ki az embernek Fiát elárulja; jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna.

És mikor ők evének, vevén Jézus a kenyeret, és hálákat adván, megtöré és adá nékik, mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. És vevén a poharat, és hálákat adván, adá nékik; és ivának abból mindnyájan; És monda nékik: Ez az én vérem, az új szövetség vére, a mely sokakért kiontatik. Bizony mondom néktek, nem iszom többé a szőlőtőnek gyümölcséből mind ama napig, a mikor mint újat iszom azt az Isten országában. És dicséretet énekelve kimenének az olajfák hegyére.”

Alapige: Máté 26; 26-28

„Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan; Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, a mely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.”

Kedves Testvérek! Gyakorlat a mi gyülekezetünkben, hogy az **újbori** és a **reformációi ünnepeket** összekötjük, és ezen az összekötött reformációi, újbori

istentiszteletünkön kiosztjuk az Úrnak szent vacsoráját. Idehívjuk a testvéreket az Úrnak szent asztalához, és élni szeretnénk testvéri közösségben az úrvacsorával. A mai istentiszteletünkön nem is fogok másról beszélni, csak erről az egy dologról, hogy **úrvacsora**.

Illik a reformáció gondolkörébe is, csak megemlítem, de nem ezen a vonalon fog haladni az igehirdetés. Illik azért, mert **a reformáció egyik legnagyobb témája, az egyik legnagyobb ügye, éppen az úrvacsora kérdése volt.** Az ugyanis, hogy amikor a kezünkbe vesszük azt a kenyeret, vagy kezünkbe vesszük a kelyhet és isszuk azt a bort, akkor **valójában Jézus átváltozott testét és vérét isszuk és esszük-e?** Vagy, ahogy mások mondták, nem lesz a kenyér Jézus valóságos teste, és a bor Jézus valóságos vére, de **valamiképpen Jézus is ott van ezekben a jegyekben.** Aztán az is elhangzott, - nem véletlenül nem mondom, hogy melyik felekezethez tartozók, mit képviselnek ma, mert nem tartom fontosnak, - hogy az úrvacsora nem más, mint egy **egyszerű emlékvacsora.** Emlékezünk arra, ami először történt kétezer esztendővel ezelőtt, ott azon a bizonyos, egyben utolsó, másban első vacsora alkalmával, és ezt gyakoroljuk.

Testvérek! Én az úrvacsorával kapcsolatos igehirdetésemet három szó köré igyekeztem felépíteni, és ezt a három szót hozom elétek. Az első szó: **KÉTSÉGEK**, rögtön hozzáteszem: és **KÉRDÉSEK** az úrvacsora körül. A második így fog hangzani: **TÉNYEK.** Ahogy ténylegesen történt. A harmadik szó: **REMÉNYEK.** Hogy mit remélhetünk mi, akik úrvacsorázunk. Kétségek, tények, remények.

Menjünk most ezen a vonalon: kétségek, kérdések, bizonytalanságok az úrvacsora körül. Van néhány olyan dolog a keresztyén egyházak, különböző felekezetek életében, amelyek körül sok a bizonytalanság a hívők, abban a szertartásban részt vevők gondolkodása, érzése, hite tekintetében. Nyilván roppant érdekes lenne, ha papírt osztanék ki és ceruzát, és mondanám: Testvérek! Mindenki írja le, hogy szerinte mi az úrvacsora. Ha én úrvacsorázom, mit csinállok?

Én leggyakrabban azt hallom, azoktól, akik az istentisztelet végén felállnak és hazamennek és néha egyet-egyét meg szoktam utólag szólítani, hogy megkérdezzem: miért mentél el? A leggyakrabban azt hallom: *Azért mentem el, mert bűnös vagyok. És bűnös ember egy ilyen szent dologhoz nem jöhet. Majd ha túl leszek ezen a bűnön, amiben most bizony benne vagyok, akkor majd jövök úrvacsorázni.*

Kedves testvérek! Tanuljunk meg valamit! **Az úrasztala fölé ez van írva: Csak bűnösöknek!** Semmi más. Itt ez a két szó van láthatatlanul kiírva: csak bűnösöknek. Erről beszél Jézus Krisztus is, erről beszél Pál apostol az úrvacsora szereztetési igéi alkalmával. Csak bűnösöknek! Ide, a maga szemében bűn nélküli semmiképpen ne jöjjön! Aki a maga szemében, a maga mértéke szerint egy büntelen, bűn nélkül való ember azt óvom, hogy ide jöjjön. Ide ugyanis csak bűnösöket hív az Úr. Aki magát nem tartja annak, az tartsa magát távol ettől az asztaltól, mert azt mondja az ige: hogyha nem megfelelő módon – majd erre mindjárt kitérünk – jön ide valaki, akkor ítéletet eszik és iszik magának, mert nem becsülte meg az Úrnak testét. Mert az Úr teste, ami a bűneink miatt törettetett meg. És a vére Jézusnak, ami a bűneink miatt ontatott ki. **Ezért aki a saját szemében, valójában nem szorul rá Jézus megtöretett testének áldására, hogy bűnbocsánatot kapjon, az semmiképpen ne jöjjön ide.** Aki viszont úgy látja magát, hogy ismerem az én bűneimet, ahogy Dávid mondja. Szóval nem azt, hogy: *Úgy bűnös vagyok.*, hanem: *Ismerem én az én bűneimet.* - azt mind hívom. Ha így tudja folytatni, hogy: *Tudom, Jézus halála elégséges az én bűneimért.* - azt nagyon hívom.

Mert az úrvacsora a bűnösöknek van csak és kizárólag, ha ismered a bűneidet. Nem véletlenül tartunk a szent jegyek kiosztása előtt mindig bűnbánati imádságot, hogy megbánhassa mindenki a bűneit. De nem úgy, hogy: *Hát, bánom a bűneimet, Uram!* Hanem: *Uram, bánom a szám bűneit, a szemem bűneit, a kezem bűneit, a lábam bűneit, a fülem bűneit, a gondolataim bűneit. Ismerem őket Uram, és bánom.*

Az jöjjön, aki ismeri a bűneit, de ismeri a megváltást is, azt amit Jézus adni akar neki

itt. Hogy mondja Jézus? Ezért a Máté evangéliumából olvastam az alapigét, mert Máté hozzátesz még egy mondatrészt, ami a Márki úrvacsorai elbeszélésben nincs ott: „Ez az én vérem, az Újszövetség vére, amely sokakért kiontatik (mire?) bűnöknek bocsánatára.” Szóval, akinek nincs, amiért az úrvacsorai jel, a bor, Jézus véreként kiontatott, az ne jöjjön. Mert az egészen bizonyosan átkot vesz magához áldás helyett. **Ez szentség, ez szent dolog, ezzel nem lehet játszani.**

Van itt akkor egy nagyon izgalmas kérdés, hogy ha ez így van, akkor: **Vajon észreveszem, észrevehetem valamiképpen, hogy meg vannak bocsátva a bűneim? Megérezem-e? Egyáltalán érzek-e valamit?** Ezt is szokták mondani: *De nem éreztem semmit.* De ki mondta, hogy kell? Hol van megírva? - Sehol! **A bűnbocsánat az hit kérdése. Az a hit, hogy hiszem bűneim bocsánatát, ez hit kérdése, nem érzésé.** Van, aki azt mondja: *Én nem éreztem semmit, én nem megyek! Biztos nem is történt semmi.* Éppen annak alapján, amit látsz és hallasz. Látod a kenyeret és látod a bort, és hallod azt, amit Jézus ezekhez fűzött, amikor azt mondta: „Ez az én megtöretett testem, ez az én kiontatott vérem.” Miért? „A ti bűneitek bocsánatárét.” Ezt nem kell érezni. **Amilyen valóságosan látod a kenyeret, és amilyen valóságosan látod a bort, olyan valóságosan megbocsátotta Jézus a bűneidet.** De jó, hogy ilyen csendben vagyunk! Akkor mondom még egyszer: Halld meg! Akkor is, ha nem érzel semmit: **Megebocsátotta a bűneidet.** Azokat, amelyekről elmondhattad neki: *Uram én tudom, ismerem, az én vétkem előttem van.*

Jöjjenek azok, akik bűnösök, és akik ismerik a megváltást is, és hiszik, hogy ez a megváltás, hogy ez a bűnbocsánat az enyém, azok jöjjenek! Gyere úrvacsorázni, ha bűnösnek tudod magad, és bűneid megbocsátójának ismered Jézust.

Aztán gyakran elhangzik ez is: *Nem megyek úrvacsorázni, mert méltatlan vagyok és félek tőle, ha méltatlanul élek az úrvacsorával, akkor ítéletet eszek és iszok magamnak, ahogy az ige is mondja, hogy aki méltatlanul. És én nem szeretném megkockáztatni ezt.* De mit mond pontosan az apostol? „Aki méltatlanul eszi e

kenyeret, az vétkezik.” **Nem azt mondja, hogy méltatlan az úrvacsorázó, nem a személyről beszél, hanem a módról, ahogy úrvacsorázik, a lelkiiségről.** Ha valaki méltatlanul. Nem méltatlan emberként. Mi mindnyájan azok vagyunk, kivétel nélkül. De nem azt mondja Pál apostol, hogy aki méltatlan embernek ítéli meg önmagát, az ne jöjjön ide, hanem azt mondja, az vigyázzon nagyon, aki méltatlanul jön, a lelkiisége méltatlan a dologhoz, ami itt adatik. Nem arról szól a történet, hogy én, Takaró Tamás méltatlan ember vagyok, és így nem úrvacsorázom. Mindig az vagyok, ahhoz hogy úrvacsorázzam. Hanem arról szól a történet, arról szól az ige, hogy milyen lélekkel jövök ide. **Jézus minden méltatlant hív.** De azt mondja: **Ne méltatlan lélekkel, ne méltatlanul gyere.** Ezért nagy kérdés testvérek, hogy: **Milyen is a méltatlanul lelkiiség?** Amire azt mondja az ige, hogy úgy ne gyere, baj lesz. Úgy se gyere. Kedves testvérek! Egyszerűen úgy lehet összefoglalni, **ha mindent ott és úgy akarsz folytatni, mint ahogy idejöttél, az a méltatlanul.** Na, még egyszer: Ha mindent ott akarsz folytatni, és úgy akarsz folytatni, mint ahogy bejöttél ide a templomba. Már most tudod, hogy minden úgy marad, amikor kimész. *Akire haragszom, ezután is fogok, akit utáltam, ezután is fogom, akiről meg van a véleményem, ezután is meglesz. Eszem ágában sincs megváltozni, mássá lenni Isten bűnbocsánata nyomán!* Ezt jelenti, hogy méltatlanul. Akkor ne gyere!

Nem az a dráma testvérek, hogy bűnbe esünk mindnyájan, hogy bűnöket követünk el mindnyájan, **az a baj, ha benne akarunk maradni,** ha úgy akarunk maradni. Ahogy az előbb mondtam, utáltam eddig, utálok ezután is, semminek tartottam eddig, semminek tartom ezután is. Házasságtörő vagyok, de én ezt nem tartom bűnnek, marad minden így! **Méltatlanul az a lelkiiség, amikor Isten elé járulok, kinyújtom a kezem a bocsánata felé, a magamét meg bezárom mindenki felé. És azt mondom, menjen minden így tovább. Csak egy kis vallásos mázt öntöttem rá.** És még el is mondom magamnak: *Nyugodj meg én lelkem, úrvacsoráztál!* Átkot. Ítéletet. Kárhozatot.

Ne mondd, hogy méltatlan vagyok. Isten mélyebbre néz, és a lelkiiségedet nézi. Akarsz-e változni? Vagy mindent akarsz tovább folytatni.

Hogyan történt az első úrvacsora? Évekkel ezelőtt kint voltam Milánóban, és az ott lévő 139 történelmi templom egyikébe, nem a dómba mentem be, hanem oda, amelyik egy Mária templommal összekötött domonkos templom. Azért, hogy megnézzek ott valamit. Egy olyan valamit, ami a kultúrtörténet egyik legcsodálatosabb alkotása. Leonardo Da Vincinek az Utolsó vacsorája. És ahogy vezetett az út, hogy odaérjek, ahol az a falfestés megtekinthető, akkor egy ebédlőteremig vezettek. Ez a festmény ugyanis egy ebédlő termében van. Nem a csodálatos dóm falán valahol, hanem egy ebédlőteremben. A domonkos szerzetesrend temploma egyik részeként, annak ebédlője falára festette Leonardo ezt a képet. És úgy az volt először bennem, hogy: Mester, ezt eltoltad! Hát káposztaleves szag, meg szerzetes csámcsogás között a legszentebb utolsó vacsora képét megfesteni? Aztán én, a pap, a Bibliával a kezemben egyszer rájöttem, hogy mindig átszaladtam én e felett. Hol volt ez az utolsó vacsora? És most azt olvastam a Márk evangéliumából fel nektek. **Egy vendégház éttermében volt.** Olyan helyen, ahova megfestette Leonardo is. **Két vacsora volt azon az estén. Az Ószövetség újszövetségi népének utolsó vacsorája, és az újszövetség népének első vacsorája.** Először lement a páskavacsora, ez a zsidó húsvéti vacsora, és amikor befejeződött, akkor történik az Újszövetség szereztetése. Jézus vette a kenyeret és megtörte azt. **Egy kényelmes szép helyre ment Jézus erre a vacsorára.** Itt párnákon ültek és nem a földön, itt gyertyák égtek, és az asztalon bor volt. Minden díszes volt és minden ünnepi. **Azt akarta Jézus ezzel az övéi számára, hogy soha el ne felejtse, ezt az örömnünapet.** Hogy ott legyen bennük míg élnek, hogy az az utolsó vacsora, amit Jézussal együtt töltöttek, milyen örvendező, csodálatos, szép ünnep volt.

Egy nappal vagyunk a nagypénteki kereszthalál előtt. Néhány órával Júdás árulása előtt. És csak néhány perccel azelőtt, hogy Jézus kijelenti: Egy

közületek elárul engem és sorba mind megkérdezi. Uram, én volnék? Ennyi árnyék ellenére mégis ünnepi vacsorát szervez Jézus. **Egy emlékező, egy a tanítványait mindig emlékeztető estét és vacsorát szerez Jézus.** Nem szomorút. Nem tragikusat. „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.” Olyan legyen, hogy mindig emlékeztek rá. Ez egy örömnep!

Mert az úrvacsora nem csak Jézus halálát hirdeti, hanem a halálból való győzelmes feltámadását is. Minden úrvacsora örömnep. Szent ünnep. Jézus örömnepnek szánta. Nem szomorúnak. Szomorúan nem lehet ünnepelni. **Hogy lehetnél más, mint örvendező, ha hittel jössz ide, mint aki tudja, hogy Jézusé vagyok, Őhöz tartozom, és én most vele vacsorálok, Jézussal, Ő meg énvelem.** Ha ennek tudsz örülni, akkor gyere. Ha nem tudsz örülni, ne gyere!

Annyira örvendező, szép ünnep volt, hogy az evangélium szerint, amikor innen felálltak ettől az asztaltól, kimentek. Mit csináltak? Jó lenne emlékeznék rá, hogy mit olvastam. **Kimentek az Olajfák hegyére, énekelve. Annyira örömnep volt. Dicsőítették Istent! Olyan nagy örömnep volt! Holott Jézus tudja, hogy másnap keresztre feszítik. És mégis.**

Az utolsó, amiről szeretnék mégis nagyon futva, röviden szólni, az a kérdés, ami engem a Jelenések könyve kapcsán foglalkoztatott, és felmerült bennem, hogy vajon amikor odajutunk, **ott lesz-e úrvacsora?** Engem érdekelt. És elkezdtem keresni a Bibliámban, hogy lesz-e úrvacsora a mennyben. És olyan boldog voltam, amikor megértettem. Azt mondja Pál apostol, hogy: „Az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljövend.” Már hogy az Úr visszajövele. Addig lesz egyház, addig az egyháznak hirdetni kell, és addig lesz úrvacsora, a történelem végéig. **Az utolsó ítéletig lesz úrvacsora. Amit mi most teszünk, az előképe annak, ami ott is lesz.** „Bizony mondom néktek” – olvastam az előbb az igében, mondja Jézus, - „nem iszom többé a szőlőtőnek borából, csak ha majd mint újat iszom (hol?) a mennyeknek országában.” Csak ha majd mint újat iszom a mennyeknek országában. Az úrvacsora bora ott lesz a

mennyben. **Lesz úrvacsora a mennyben. Lesz egy utolsó nagy vacsora. Minden úrvacsoránk ennek az utolsó nagy vacsorának az előképe.**

Jézus erről elmondott egy gyönyörű példázatot, a királyi menyegzőről. Az egy örömnep. A mennyben lévő nagy úrvacsora egy nagy örömnep lesz. Ezért szerzett Jézus itt a Márk evangéliuma szerint is örömnepet. **Ezért jelent minden úrvacsora örömnepet.** Nagyon érdekes dolog testvérek, hogy itt minden egyes szó, ami az úrvacsorával kapcsolatos többes számban van: egyétek, igyátok. Mindenütt többes számban beszél Jézus. **Azt jelenti ez testvérek, hogy van egy hatalmas hosszú sor, az úrvacsorázók csodálatos sora, a kezdetektől a történelem végéig. És ebben a sorban ott állunk mi is.**

„Vizsgálja meg azért az ember magát.” Mit kell itt megvizsgálni? Meg kell nézni, hogy szívesen úrvacsorázok-e mindenkivel. Vagy azért vannak olyanok, akikkel nem. *Bárcsak ne látnám, hogy ő is itt van. Utálok.* Vizsgálja meg az ember magát. Testvérek! **Mi Jézus teste és vére által vagyunk test-vérek. Jézus azt is szeretni, akit te nem. Annak is megterített, akivel te nem akarnád vállalni a közösséget.**

Behoztam, és ezzel fejezem be, Joó Sándornak a volt pasaréti lelkésznek egy 1948-ban elmondott igehirdetését. A végét felolvasom.

„Mielőtt idejönnél, békülj meg az ilyenekkel teljességgel, mert különben kegyelem helyett ítéletet eszel és iszol önmagadnak. Jól gondold meg, nincs-e valaki, aki miatt ítéletté válnék számodra a kegyelem királyi lakomája. Nem vagy-e igazságtalan a valakiről mondott ítéletedben? Nem bántottál-e meg valakit, akár csak gondolatban is? Nem sértetted-e meg a becsületét, valakinek azzal, hogy hitelt adtál a róla keringő, rosszindulatú rágalmaknak? Nem gyanúsítottál-e valakit, vagy nem tette-e ezt veled valaki? Olyan könnyen tudunk fájdalmat okozni a másoknak és olyan nehezen tudjuk elviselni, ha minket ér valami sérelem. Ha a te ajándékodat az oltárra viszed – mondja Jézus – és ott megemlékezel arról, hogy a te atyádfiának panasza van ellened, hagyd ott az oltár előtt a te ajándékodat. Menj el, előbb békélj meg a te atyádfiával. Aztán eljövén vidd fel a te

ajándékokat. Békélj meg lélekben Krisztus előtt! Aztán mondd meg neki is, te már megbékéltél vele. Keresztyén emberek között a megbékélés nem úgy történik, mint a világban. Hogy megbékélek, ha megkapom a bántásért az elégtételt. Tehát nem úgy, hogy az egyik felül marad, a másik alul. Ebből sosem származik megbékélés. Hanem úgy, hogy mind a kettő alul marad, és Jézus Krisztus felül.

Amíg egy másik emberrel való vitás ügyedben mindenáron arra törekszel, hogy te marad felül, addig Jézus mindig alul marad. Ez pedig ugye nem lehet békesség. Meg tudod-e magad alázni, annyira, hogy Jézus maradjon felül. Mert ha nem, ne gyere ehhez az asztalhoz. Ez az önmagad megalázása, nem meghátrálást jelent, hanem a legnagyobb győzelmed, önmagad legyőzését. Ha úrvacsorázni akarsz, számolj fel minden békétlenséget a szívedben mindenkivel szemben. És ha itt látod azt a másik embert, akinek a látása eddig nem okozott túl nagy örömet neked, ne rajzzon fel benned egy csomó keserű emlék újra, valóságos vagy vélt sérelmek fájó emléke, hanem meleg pillantással simogasd végig az arcát, és gondolatban így köszöntsd őt: Szívből örülök atyámfia, hogy te is itt vagy, hiszen te is onnan jöttél, ahonnan én, a golgotai kereszttől.”

Rég elhangzott, ma is, itt is, most is érvényes végső szavak.

Ámen!

Állandó gyülekezeti alkalmaink

Kedd

10:00 Asszony óra

8:00 Férfi óra - minden hónap 1. és 3. keddjén (Takaró Tamás)

19:00 FIFA - Fiatal felnőttek alkalma - minden hónap 2. és 4. keddjén (Takaró Tamás)

Szerda

17:00 Hittan óra 6-8. osztályosoknak (Brandenburgné Szabó Ildikó)

19:00 Énekkari próba (Takaró Mihály)

Csütörtök

10:00 Gyülekezeti bibliaóra

16:30 Hittan óra 3-5. osztályosoknak (Takaró Mihályné Márta)

17:00 Hittan óra óvodásoknak, 1-2. osztályosoknak (Takaró Mónika)

18:00 Kis ifi 18-22 éves korig (ifj. Takaró Tamás)

Péntek

17:00 Mini ifi 15-17 éves korig (Berkó Lajos)

18:00 Nagy ifi 23-35 éves korig (ifj. Takaró Tamás)

Vasárnap

10:00 Istentisztelet, gyermek-istentisztelet, gyermekmegőrzés

11:30 Énekkari próba

Az adventi koncert után...

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor